Увага, вікове обмеження 18+

Увечері отримую запрошення: ти хочеш, аби була з тобою. Звісно, нічого такого — я буду. Із годину в міському транспорті — і я твоя, з тобою. Набираю води. Голю під пахвами і ноги. Те, чим переймаюсь, тобі не кажу. Ти хвилюєшся і забагато питаєш. Коли я вкотре наполегливо нічого не кажу, програєш: можу лишатися вдома. Ні, мене роздирає, не вдома. Вимагаю бути поблажливим. Ясно, злишся, але обіцяєш, хоча обов'язково щось вигадаєш. Білизна, штанці. У тебе все так само, як і тиждень тому: коли після робочого дня, напередодні відпустки, пустилась наново в це беззмістовне плавання. Купив їсти і пити. Презервативи, бачу на полиці, є. І це добре, хоча можна і без них, презервативів. Із тобою все можна. Немов першовідкривачі депоетизованих пострацій. Спочатку дещицю традиційного кохання: ти пропонуєш вино, знімаєш одяг, міняємо пози. Переповзаю на твій живіт, встромляю набухлий орган і кажу: почуваюсь проституткою, знаєш? Знаєш, і більше нічого. Я не рухаюсь, застигаю. Просиш рухатись, не зупинятись. Бачиш: марно; перекладаєш на спину. Мені подобається ззаду, але робиш зрідка. Не знаю, як так сказати, що мені

Аж пищить — подобається ззаду. Як зарадити — не усвідомлюю. Ти божеволієш від анального сексу. Тому після кількох актів анального сексу (ти все робиш сам), не до кінця, — знову, анальний секс. Шепочеш, що твоя. Аякже, твоя (підтверджую шепотом). Більше ніяк. Кінчати любиш всередину. Кінчаєш як любиш — всередину, отвір. Я пробую розвідати, що такого в анальному сексі. Сідаєш на край ліжка, опускаєш голову. Ніжно цілую в щоку. Банально, коли не набридливо. Ясно: відповіді я не отримаю — мотаєш головою. Не наполягаю: настільки спантеличена тобою (так люблю). Ти щось пригадуєш із попереднього діялогу. Повертаєш обличчя і

запитуєш, чому почуваюсь проституткою. Одповідаю: не знаю. Ти і є проститутка; цілуєш у губи, і засинаєш до п'ятої ранку. Я не засинаю, мучуся — кручусь. Коли б курила, полегшила своє проститутське (убоге) існування. Але я не курю. Можливо, колись пізніше. Хтось допече. На жаль, наразі сиґареток я не споживаю. Балконні двері відчинені. Чую, як зіштовхуються хмари. Скоро хлине дощ.

Виходжу на твій балкон. Без шкла. Столик, стілець. Сідаю. Балкон сусідів зовсім поруч. Мене абсолютно не бентежить. Хоча мало би бентежити через те, що гола. Утім, нічого такого — гола. Пачка твої міцних циґарок валяється на підлозі. Наше несамовите кохання розпочалося тут. Ти був уже хорошим, я — набагато тверезіша, але скоро тебе наздогнала. Ти роздягнув, я дивилася з балкону. Під твоїми вікнами пили пиво дві малолітні бляді з женихами. У нашому місті саме так називають будь-якого уйобка поряд із жінкою (не має значення, чи вона блядь) — жених. Коли після задухи міського транспорту, уникаючи погляди мешканців сього району, бігла до твого під'їзду, вже тоді помітила дівчаток. Подумала, сусідки. Питаю: чи не підкажуть, який це будинок і під'їзд. Ні, відповідають, не підкажуть, вони не місцеві. Тоді ж і видалися дивними. Зазвичай, на лавках під під'їздами сидять ті, хто в них і мешкає. Либонь, нині щось кардинально міняється. Ходить не лише про чистоту і забрудненість повітря промислових міст, в яких живемо, труїмось або ж лікуємось та врешті-решт дохнем. Розказав, що це твої знайомі. Ти їх ретельно пізнав. Справа не в сексі, уточнюєш. Колись утрьох ви їли смажену яєчню. Я тобі вірю, а ти чомусь виправдовуєшся: було шкода — запропонував насмажити яєць і разом спожити. Ви сиділи до ранку під твоїм балконом: дожовували яєчню і говорили про складнощі сьогодення — саме так малолітні бляді мають заробляти собі на життя. Подеколи набридає, але в більшости випадків — вони задоволені, навіть дещицю пристойніше. До смаку. Малолітнім блядям не більше сімнадцяти — констатуєш.

Потроху скрапує волога. Твої циґарки надійно захищені — закидаю пачку в кімнату. Намагаюсь зосередитися на тому, як почуваюсь. Почуваюся кепсько. Прохолодно. Коли ти мене роздягав, за нами спостерігала молода сусідка. Схопила її погляд — сусідка забігла до кімнати, покликала ще молодшого чоловіка. Либонь, сказавши: піди подивися на цю декодовану прозу. Думаю: сусідка теж хотіла, але не могла; вони живуть не самі, з його мамою, ще не розписані, відтак неначебто і досі не трахались (не трахаються). А загалом, якось розповідав, трахаються, ще й як — трахаються: несамовито, голодні, звірі. Улітку не причиняють балконні двері: чути виття молодої сусідки, він її старанно бере, вона дуже гучно реагує. Подеколи сваряться. Тоді звучить російська попса, молода сусідка полюбляє дерти горло — караоке. Сусід кричить: ти сука, сука. Вона продовжує дерти горло (звучить російська попса). Посуд не б'ють, але б'ють морди. Сука. Звісно, все це відбувається лише тоді, коли вдома немає його мами, вона на роботі або на базарі. Дощ урешті ллє. Іду з балкона. Заповзаю до тебе в ліжко. Притуляюсь поближче. Пещу тобі тіло. На ранок отримую по заслугах. Скажеш: це погано, десь-то розкажуть. У тебе — я, я — чергова порція недовготривалої любови. Влипла по вуха. Заявляю: люблю. Так думаю. Відчуваю. Звідси — всі проститутські замашки. Натягаю труси і кажу, немовбито пора, хоча на балконі було солодко. Вподобала. Кортить якось іще. А за сим додаю, що зовсім непогано було б і ззаду на підлозі: стоятиму на колінках, а ти робитимеш зі спини. Ти не чуєш, і це не настільки суттєво. Арґументую тим, що і так незле. Мляво погоджуюсь: з моментом самоідентифікації не дуже.

Тебе не влаштовує, що я розгубила всі шпильки, які звечора стирчали в моїй голові. У мене довге волосся. Бува, доглядаю. Але зрідка. Не розчісую, не рівняю. Кажу, скоро поголюсь. Тебе влаштовує так, як є, не треба голитись. Питаєш, чи не голитимусь. Коли хочеш: не голитимусь, хоча вже свербить. Ти переконаний, що я могла би бути інакшою.

Зрештою, скоро буду. Гіршою. На жаль. Тому краще нехай лишатимусь такою ж. Гаразд, я досі та ж. Поки миєшся, маю відшукати. Аякже, відшукаю, не переживай. Я хвилююсь за тебе. Відчуваю, як із мене поволі витікає сперма; знаходжу шпильки. Кричу: всі знайшла. Заходиш до кімнати з пов'язаним на стегнах рушником. Перепитуєш: точно всі? Усі, але не певна. Усі. Ти радий, ідеш підпалити на кухні конфорку. Кави. Ми слухаємо новини. Дивишся і не витримуєш, кажеш: роздягайся. Я роздягаюсь, ми швиденько робимо секс. Лежу на тобі, між іншим цікавишся, чи я не еврейка. Ні, відповідаю, навряд чи. Та й звідки? Продовжуєш, не відпускаючи, схожа просто. І чим це так схожа? — бентежусь, але в голос не артикулюю. Просто з еврейками та евреями не любиш мати справ, зрозуміло? Зрозуміло. І, витримавши павзу, додаси, ти усипаний ними як снігом. Не еврейка, цілую. П'ємо каву. А наостанок питаю, чи є у тебе малолітні родичі чоловічої статі. Ти заперечуєш: нема таких, а що. Да так, ділюсь тим, що наснилось під ранок: лупцював твій малолітній родич чоловічої статі. Ним він принаймні був уві сні. Бив і казав: буцімто справжня лярва, заслужила. Було боляче, мокро. Підходиш, цілуєш у чоло. Немає ніякого малолітнього родича чоловічої статі, слід заспокоїтись. Відчиняєш двері; прогіркло побіжу на зупинку.

Сього разу ініціятива за мною. Пишу, що викличу таксі й приїду. Чи не проти? Гаразд, але не пізно. Коли пізно, не пустиш (не чекатимеш). Коли з'явлюсь? Маю кілька зобов'язань, і до тебе — з'явлюсь. Уперше сукня і підбори. Хтось мав би шаленіти (брякнути). Запрошена на одне з торжеств. Щось на кшталт безглуздого святкування початків нового життя. Замислююсь, до чого. На щастя, повно пляшок із червоним міцним вином. Так сумую за вохрою твоєї спини і ційками поту на чолі, що дозволяю зайвого. Ти починаєш нервово чекати, власне — відсилати каламутні нотатки на мій телефон. Почуваюся винною і безпорадною. Один із нас (незрозуміло) по-справжньому ображається, набундючений.

Відав, ти. Я розумію. Вокруги примхливі (од бездіяльности) кастрати і мокрі (роздрочені) жінки. Ріднюся з клозетом. У люстрі рожева паща з розсунутими губами. Це я. Дозволяю громіздкий експеримент: рахую спорожнені мною келихи. Попервах хвацько п'янію, далі — нічого такого. Люд ще трохи вовтузиться і врешті-решт починає розсипатись по домівках. Сприймаю знак як сигнальний і приєднуюсь до люду, який розсипається. Пишу, що викликала таксі й приїжджаю. Ти вміло й тривало продовжуєш ображатись. Я звикла і не звертаю: пустиш. Шукати твій будинок відмовляюсь — виходиш на пошуки мого дезорієнтованого тіла (партачиш вміння ображатися). Ледве шкандибаю. Коли віднаходиш, готовий вишпетити. Потерпи. Отак просто паскуджу тобі ніч. Пускаєш. На козетку заповзаю з ногами й ховаю подалі від тебе лице. Серйозно захмеліла, але в розумі. Ти думав, що прибуду не одна. Можливо, з якоюсь подружкою: мали би секс утрьох. (Ти саме так думав.) Просиш не ховатися, підняти на тебе очі. Де подружка? І знову: не ховатися, підняти на тебе очі. Переконуєш, секс — другорядне, закоханим завше несолодко. Думаю, десь уже було. Не можу чути: було. Кажу, ніякої подружки, не ділитиму — ніякого сексу втрьох. Усміхаєшся. Добре, тоді завтра відшукаєш друга. Хочеш, аби все для мене. Ні, для мене — тільки ти, не треба друга. Глупа. Очі. Переймом готова тебе вдушити (так люблю). Не здіймаю. Заходиш позаду і задираєш сукню. Мені складно входити в роль сексуального партнера — так люблю. Не еврейка — ніякої гід-ности. І чимраз гірше.

Уриваюсь. До твоєї невигойної реальности з пригоршню кроків. Не маю певности, що тебе влаштовує. Хочу бути наразі з тобою, тільки-но спробуй відмов. О'к, не відмовляєш, але це не доказ. Сталиш невигадливими образами, але я не ображаюсь: запитуючи, чи сплю з кимось ще. Я прошу в тебе язик і даю свій. Ні, не сплю, невже по мені не видно? Цікавишся, чи видно по тобі. Всміхаюся. Звісно, не видно. Ти

просиш у мене язик і даєш свій. В'яну під твоїм тілом і не шкодую. У нас лише кілька тижнів, слід нарешті усвідомити. Твої друзі чекають на тебе в центрі міста, але вони не знають, що будеш не один, зі мною. Цього не знаю навіть я, хоча здогадуюсь. Уранці трохи статевих зносин і розмови. Ми говоримо про те, що нас трішки хвилює, але не настільки. Тому розмова глевка і довга. П'єш, але просиш слідкувати, щоби не напився. Лише пару пляшок охолодженого пива. Я слідкую, хоча мала би зреагувати швидше. За рахунок раннього світанку день видається нестерпним. Якось терпимо. Друзі телефонують, де ти, коли врешті приїдеш. Скоро приїдеш, ми вирушаємо. Мною опановує якась нехороша нехіть, чи слід утручатись. Йдемо на місце зустрічі, але друзів нема. Я переживаю. Передовсім мене бентежиш ти. Судорожно набираєш, цікавишся. Друзі в пошуках місцини, де б перекусити. Кличеш до нас, шукатимемо всі разом. Вони виходять з-за рогу, ти розцвітаєш. Обіймаєтесь, зі мною стримані вітання. Тиснемо руки. Сумирне нове знайомство. Як поводитись, не зосереджусь. Не вадить розворушитися. Ворушусь. Тиха й непомітна, втекти б. Сховатись. Цікаво, що думають про мене твої друзі. Якась недолуга лялька сього разу, міг би підшукати й краще, що за атрофований тілесний субстрат? Уже за мить із друзями вирішуєте купи нерозв'язаних нагальних питань. Згущуються хмари у бік над моєю совістю. І це задрочує вщент. Пропускаєте першою у двері якоїсь їдальні. Ви обрали місце довготривалої метушні. Те, яких маєш симпатичних друзів, помічаю. Один із них роздає подарунки. Інші (в тому числі й ти) радіють. Я потроху призвичаююсь. Можливо, мені вже затишно і комфортно. Ми випиваємо чогось неміцного, але мене пробирає. Нарешті юна офіціянтка заповнює стіл стравами. Ти їй говориш, що вона найкраща. Вона, у відповідь, дарує усмішку. Мене не дратує, але трюк інтригує, обов'язково спробую повторити. Їмо, і друзі питають про мене ґрунтовніше. Тішить, що в ряди твоїх нескінченних ляльок ніхто з них мене не вписав, а тезу про

атрофований тілесний субстрат я самостійно спростовую. Тож, наш сексуальний дискурс лишається поза увагою, що не лише тішить. Запитують, ким є. Дивлюся на те, як зреагуєш і кажу: еврейка. Мені здається, що жарт доволі вдалий. Але так не здається тобі. Ідеш до вбиральні. Поки десь ходиш, юна офіціянтка повторює хід. Тебе нема і що мені залишається робити. Адресую офіціянтці, що вона найкраща. У відповідь вона усмішки не дарує. І я не розумію, хоча трюк передано точно, в найменших деталях. Твої друзі знизують плечима, мовляв, трапляється. Ти повертаєшся з убиральні, до вбиральні йду я. Зауважую, як сп'яніла. Слід зупинятись. Твої друзі справжні євреї і шутки про ґеніяль-ність сприймають усерйоз. Ти поділишся, коли наболить. Можливо, й євреї. Можливо, не розуміють. Але вони друзі і це видається серйознішим.

Вам одне одного мало, тому ще маґазин, чотири літри пива і сир з ковбасою. Думаю, скоріше за все зайва і хочу не заважати. Але твої друзі і ти так не думають. Берете з собою, входимо до приміщення ґалереї. В ґалереї робочий день, а ми приперлися пити. Все те, що на стінах, трактуєш під абстракціонізм та ґрафоманство. І цілком слушно трактуєш. Ці роботи я бачила, але займатися сервіруванням столу не хочу, відтак намотую кола по залу. Ти наздоганяєш і з тріском б'єш по сідницях. Мстишся. Гаразд, пізніше я так само за щось помщусь. До столу запрошуються працюючі. Леді. В компанії тебе і твоїх друзів я почуваюся розповідачем, леді — об'єктом оповіді. Міркую, хто з вас першим її віддере. І мене не здивує, коли вона віддасть перевагу саме тобі. Утім, на вечір леді має свої окремі справи — жодному з вас не світить. Хоча наразі її цілком улаштовує це соромітницьке полювання. Вона пропонує кави і чаю. Чаю. Приносить чай і плитку шоколя-ди. Я реагую на мисливські секрети. Випиваю чай, але шоколяди не чіпаю. Леді цікавиться, чому не їм шоколяди. Просто не їм. Відчуваю, що через мене напружений. Коли б не я. Але — я. Леді прибирає зі столу. Смачна здобич — теж помічаю. Один із твоїх

друзів дістає фотоґрафічний апарат. І мене коробить. Я не люблю зніматись. Прошу не знімати, але друг не заохочує. Ти кажеш, треба щось ориґінальне і просиш зняти футболку. Нема там нічого ориґінального, це не форми. Ти наполегливий. Піднімаєшся, підходиш. Пробуєш стягнути. Прошу цього не робити і хочу образитись. Не ображаюсь, ти зупиняєшся. Кидаєш: не розумію. Друг все-таки робить кілька знімків. Жахливо. Наполягаю, аби знищив. Не знищує. Лишає. Леді щезає, і всі розбігаються по закутках. Ти забираєш мене із собою, і я не перечу — я хочу з тобою. Ми важко п'яні. Таксі зупиняється навпроти лавки. Ти ще купуєш алкоґоль, хоча вже достатньо. Удома — одразу на канапу. Гуснемо в обіймах. У мені довго, але не припиняєш. Ти хочеш десь таких неґативів — оголеною. Уже чиїсь маєш, нащо мої? — не доходить. Вимагаєш, аби погодилась. Я погоджуюсь, але усерйоз не реагую. Треба придбати плівку, вимовляєш. Притуляю вуста нещадним цілунком, щоби не пригадав. Продовжуєш рухи, а я не витримую. Відключаємось поступово, нарешті провалюємось. Уві сні трусь об твою колінку, об живіт. Заслинюю. Надривається твоя рурка. Тормошу, питаю, чи візьмеш. Не візьмеш.

Маємо зустрітись на сільській автостанції. Я їду три години, але на місці, де домовились зустрітись, тебе не зауважую. Мабуть, уже святкуєш і відволікся від думки про мій скорий приїзд. Розгублено стою серед натовпу, яким потопає сільський простір, поки не наважуюсь набрати тобі повідомлення про те, що я тут, куди далі, де, нарешті, надибать тебе. Отримуєш моє повідомлення, але не відповідаєш, хоча наполегливо чекаю. Дзвонити тобі я не в силі (не телефоную). Нічого не лишається, як розвідувати все самостійно. І я крокую розвідувати. Доходжу до стадіону: тут відбувається головна подія. Справжня вечірня феєрія. Тьма п'яненького люду — під наметами з келихами напоїв, під сценою танцюючі. Сідаю недалеко від місцевих хлопців,

підслуховую розмови. Приїжджі дівчата і розважливих пару вечорів. Ти продовжуєш запало не відкликатися. Ну що ж, якось наодинці. Не турбуватиму. Сідає сонце, заведений музикою народ піднімає пил. Дислокуюсь на інший бік стадіону, ближче до наметового фронту. Пил у роті і носі. Починаю мерзнути, але в сумці нічого, крім книжки і кількох пиріжків. Ситуація, що навколо, скоріше напружує, ніж розважає. Але призвичаююсь. Ти озиваєшся за дві години, не раніше. Порожні (стандартні) БШБ. Я пробую спочатку сфокусуватись на образі (ти мене не зустрів) — мовчу. За черговим багажем порожніх БІШ відгукуюсь — пишу, що сиджу близько сцени, чекаю на новий музичний гурт, все нормально. Ти здивований: зняв чудову кімнатку, нічо'? Чо', запевняю, запрошуючи для початку прийти до стадіону, розпочнемо тут. Уранці тебе цікавитиме, що ми мали почати на стадіоні. Я так і не роз'ясню (ти мав би пам'ятати). Чекаєш біля виходу, біжу. Помічаю перша, підкрадаюся ззаду. Нічого не говориш, береш за руку і ведеш разом із собою купувати воду й алкоґоль. Просиш не тікати, не відходити. Повно страшних дядьків, я не витримую — на хвильку відходжу вбік. Ти встигаєш зловити за одяг, журишся: ти ж просив не тікати. Незграбно виправдовуюсь: це не втеча, повно страшних дядьків. Розумієш, обіймаєш зі спини. Так краще. Ми купуємо воду й алкоґоль. Ідеш на пошуки вільної місцини, знову-таки, не щезати.

Ти так довго блукаєш переповненими рядами столів, що гублю тебе з овиду, людська хвиля заганяє в кут. Розплакатися б і сховатись, де нікого. Врешті виринаєш. Бачу тебе, але ти мене не знаходиш. Стоїш розгублений й убитий. Йду назустріч, тебе не можна пускати на са-моплив. Помічаєш, як наближаюся і рушаєш із місця. Кажеш, думав, мов укотре загубив. Не розумієш, що з телефонним зв'язком — ти не міг додзвонитись. Близько двох годин чекав на сільській автостанції, але мене не зауважив. Де була? Ми цілуємось —

варто це зітерти. Так стираємо. Пливемо проти течії — ведеш показати нашу кімнатку. Відкупорюєш пляшку мінеральної води, аби вилити на себе: тобі спекотно. Вода бризкає на якихось дівчаток, і вони готові ув'язатися в сварку. Але ми не готові, тому прошу в дівчат вибачення і тягну тебе з цього беззмістовного русла.

Проходимо кілька кварталів, та будинку, в якому зняв для нас кімнатку, ти не впізнаєш. Треба викликати таксі, говориш, але таксі нема. Блукаємо сільськими вуличками, час від часу зупиняючись, аби обмінятись цілунками. Переконаний, що будинок був недалеко. Ми надибуємо базарну площу. Тут щебече місцева тусня. Ледь зрілі панночки. Питаєш, де наша вулиця. Тусня іржe, мішаючи пояснення із запахом сиґаретного диму. Не хочу тебе підпускати, хоча іншого виходу не бачимо. Підпускаю. Врешті-решт так-сяк панночки пояснюють. Ти звісно дякуєш, а коли трохи відходимо, речеш, немовби відтрахав кожну із тих місцевих ідійоток, були б повнолітні. Намагаюсь тебе впокорити, міцно стискую пальці рук. Ми довго блукаємо по колу, допоки не віднаходимо того будинку. Опиняємося в під'їзді, переймаючись, як мене представити господині. Вона працює в школі. Викладач. Мова і література. Кажу, буду сестрою, як іще. Добре, погоджуєшся, сестрою. Але господиня не питає, тому ми нічого з приводу, хто я, не говоримо. Вона лишень вивідує, з якого міста, за цим дає інструкції щодо користування кранами у ванній і туалетом. Сподіваюсь, ліжко мені не показуватиме. Його покажеш ти. Заходжу до кімнатки. Шафи з книжками, балкон. Мене радує, що балкон. Ти вже хочеш лишитися, а я намагаюсь переконати повернутися на стадіон. Спочатку за те, аби поверталась одна, але повертаємося разом. Проковзуємо вперед. Молодь обливається пивом і потом. Ти пестиш мені тіло під футболкою, і мені все інше байдуже. До кінця не слухаємо, повертаємось до кімнатки. По дорозі цілуємось. Попереду плентається жінка. У жінки випадає з рук кофтинка, вона заливається слізьми. Я

міцно тримаюсь за тебе, обганяємо. Ковтаємо павзу, опісля запитуєш, чи вона плакала. Так, плакала. Переймаєшся, чому не допомогли. Відповідаю: бо не допомогли б. Доходимо до потрібного під'їзду. Говориш, чи знаю, що весь час думав про мене. Говорю: не знаю. Відпускаєш мою руку, тужиш. Я зупиняюся, ідеш без мене. Стою на місці. Миттю повертаєшся, забираєш наверх. Роздягаєшся першим і лягаєш. Питаю, що — спатимемо. Ні, перечиш, будемо кохатись. Лягаю зверху.

Засинаю зі складнощами. Та це не головне. Раз на сто літ випадає нагода снити поруч з тобою, і це не може не притлумляти зречення.

Сніданок у вигляді мінету. Дозволено не покидати ліжка до о південь, але ніхто більше не засинає. Просиш принести води. Висковзую за одягом. Нащо одяг? — спостерігаючи. Посміхаєшся, йди так. На кухні господиня. Вітається, питає, чому так рано піднялись: до о південь дозволено не покидати ліжка. Прошу в господині склянку води і вертаюся до кімнатки. Ти випиваєш, погано почуваєшся. Таке буває рідко — раз на сто літ. Ну звісно, міркую, раз на наші сто літ. Масажую твій живіт, спрямовуєш руку до паху. Масажую і пах. Я вже готова відключитись, коли до о південь — не даєш. Тобі по-справжньому недобре. Питаю, можливо до аптеки, якісь ліки. Ні аптеки, ні ліків — несолодкого чаю. Біжу до господині по чай. Вона не відмовляє. Готує чай і навіть макарони з печінкою на сніданок. Заварює м'яту, переконує, що мені допоможе. Дякую, роз'яснюючи, що це не мені, зі мною все гаразд — я не пила. Господиня розуміє. Ще б пак. Ти спорожняєш шлунок від води і берешся за чай. Хтось із тих, хто приїхав з тобою, телефонує: вони додому. Дивишся на годинник: мабуть ти так само додому. Почуваюсь ошуканою, розгублена. Будь ласка, я лишаюся тут до кінця (коли вже тут). Лізу до учительської шафи — розвіятись: видання з минулого століття, тлумачні словники. Зачитую уривки з більш-менш цікавого лахміття. Ти

в душ. І ми на автостанцію. Питаєш. Квитки є. Спочатку поїмо. Кажу, господиня для нас приготувала сніданок. Ставиш питання: чому тоді не лишилися поїсти. Не знаю. Заходимо до каварні. Довго вмовляєш замовити їжу. Я так не можу — ніякої їжі. Уникаю твого позору. Зірвусь. Коли тобі набридає, із закладу йдемо. Місце головної події. Під наметами люд їсть суп і котлети. Відтепер недобре і мені. Зустрічаємо твого хорошого знайомого.

Він радо вітається з тобою. Мене, на жаль, не пам'ятає: вік, горілка. Корчу розуміючу гримасу: аякже — вік, горілка. За вашою спільною розмовою не помічаєш, як потроху віддаляюсь. Сідаю на лавку під гірким сонцем. Місце головної події в тумані — свято затримується. Десь блукаєш. Як помічаєш, що під гірким сонцем, хвилюєшся: так не можна. Не можна (знаю). Віддаєш мені свій подарунок, реагую притлумлено. Сподіваєшся накормити — волочимось до столиків під наметами. Там, окрім твого хорошого знайомого, ще купа твоїх хороших знайомих. Моїх — обмаль, до того ж — не такі хороші. Твої хороші знайомі збираються їхати назад до столиці, наразі потрібні бажаючі в автобус. Збиратимуться до ночі, але так і не зберуться. Це ще питання, в кого з нас дивні знайомі. Я некомунікабельна і розраховую на твої почуття. Погоджуюся на суп, а потім ми йдемо валятися в постелі, робити обідній секс. Додому не повертаєшся — лишаєш для мене себе.

Лізеш за презервативом у наплічник. На щастя, сього разу ніяких уроків — натягаєш сам. Переконана, що господиня з чоловіком-істо-риком (у кімнаті повно підручників та історичних джерел) вдома, за стінкою. Ліжко рипить, кожен наш рух відлунює кімнатою і, ясно, пнеться за стінку. Справляєшся, я ж ділюсь, буцім якийсь незвичний господарський клан. Чому незвичний? — ти досі зосереджений на процесі. Удома, за стінкою. Підслуховують. Нащо їм?

Відкидаєш простирадло, спекотно. Нащо їм — не відаєш. Готуюсь спати, ти тікатимеш. Заплющую очі — засмоктує діра. Вряди-годи писатимеш, що відбувається: читання віршів, розпивання пива. Не реагую, сплю. Урешті не витримуєш: скільки можна спати, приходь; уже чекаєш. Звісно, йду. Питаєш, чому так довго. Бо ледве плетусь. Дивуєшся: і справді спала, такі розпухлі очі. Погоджуюсь на хмільний напій і рибу. І досі не усвідомлюю, як правильно поводитись із тобою — боюсь. П'ємо хмільний напій, їмо рибу, заодно обговорюємо кожного, хто навертається на очі: дівчат у вишиванках і без вишиванок, у спідницях і без спідниць. Можливо, це така тупа розвага на двох. За столиком твоїх знайомих щоразу зміни, мені не затишно — прохаю піти. І ти не проти — йдемо. Палиш, обіймаєш; мені вистачає — більше нічого не хочу. Наостанок знайомі питають, чи я вмію говорити, може німа. Вмію, не німа. Добре, зазначають і вкотре збираються їхати. Ми ще трохи серед недієвого люду. Набридає обом, тому повертаємося до кімнатки. Часу лише до ранку. Роздягаюсь і застрибаю під простирадло. Ти ще на балконі. Кличеш до себе — з місця головної події віщають забавні речі. Замотуюсь у простирадло й приходжу. Забавні речі вже несуттєво. Питаєш, що хочу. Тебе хочу. Сунеш долонями по спині, нижче. Чимдалі — пнусь. Мокрію. Дико коцюбиш. Втягаєш назад до кімнатки і робиш ущент. Як завше, белькотиш, твоя. Аякже, твоя. На прощання суєш пачку з презервативами. На всяк випадок. Цікаво, чим ще я можу зарадити.

Ми не бачимося третє століття, хоча волаєм бачитись. Принаймні, про щось таке пишемо одне одному щотижня. У такий спосіб вичавлюємо насолоду. Спочатку заважають мої місячні, пізніше — твоя робота. Надходить час відплат, але нас не бентежить. Домовляємось про зустріч, проте повно сумнівів і непередбачуваних проблем. Я чекаю, уже не сподіваючись. З'являєшся із чужими людьми, проходиш повз, напівживий, не помічаєш. Люду тьма. Стою і намагаюсь нікому не заважати.

Заважаю. Ловлю таксі. Чому? За північ надсилаєш повідомлення: чи я була. Так, була. За те, чи помітила твій прихід, не питаєш. Я відмовчуюсь. Ти злий і ображений: розсварились зі своїм другом-евреєм. Переконую, що слід помиритись. Переконуєш, що не варто ніяких порад, бо пошлеш так само, як і друга-еврея. Я не слухаю і отримую зугарний удар: називаєш жидівкою, така ж, нащо було тікати. Шаленіти не бачу сенсу, гаразд — жидівка, коли тобі від цього легшає, мені не шкода, хоча не вона. Тобі не легшає, пускаєш повз вуха. Кажеш, побачимось завтра або ніколи. Я за, завтра. (Або ніколи.) Годуватимеш, теревені. Ковзаю повз тебе, які там сили. Офі-ціянтка намагається перетравити жуйку й чіпляється. Дура, не доходить. Колись тут були інтеліґентніші офіціянтки, зазначиш. Наразі ніякі. Плювати. Їм замовлену тобою рибу з картоплею. У мене вино, у тебе — пиво. (Тобі так собі. Мені не ліпше.) Я навіть не вимагаю серйозних пояснень. Оминаємо. Під кінець остаточно ладна розм'якнути; ти лишень: коли зустрінемось? Не знаю. Коли? Проводжаєш на зупинку і пропонуєш суботу. Я не відмовляюсь, а ти не розумієш. Чому? Хочеш бачити мене в ліжку, під собою. Хочу бачити тебе в ліжку, на собі. Бракне сміливости, лише відчай. Нарешті — ти розумієш, чому. В суботу не складається, і ми обираємо четвер, а за сим — неділю. Ані в четвер, ані в неділю. Ти дивишся на свій член, думаєш, як йому не вистачає моїх рук і губ. Недаремно його смокчуть дві зрілі тітки, це ж лише кінець. Кажу: я уже зла, але, окрім як ячати і м'яти власне тіло, нічого. У принципі хочеш (мене), минає. Добре, що минає, хоча зовсім не стосується (мене). Обіцяєш брудно і довго. Я самостійно кінчаю від думки про обіцяне тобою. І так упродовж усієї осені. Всерйоз.

Виповзаєш із-під мене у клозет. Допиваю налите, наливаю ще і випиваю. Кортить упитись, аби відчути, що врешті ти реально зі мною. І, зрештою, упиваюсь: ти реально зі мною. Кілька місяців я смоктала тебе уві сні, нарешті я смокчу тебе

поза снами. Устигла від усього відвикнути, не маючи ніякого бажання трахати чужих чоловіків; навряд чи тобі зрозуміти. Мій перший готельний досвід: я намагаюсь міркувати, що у таких (нашому із тобою) випадках думає комендант і обслуга. Утім, перш за все, вони (комендант і обслуга) пригадують тебе: колись бував не так рідко (рясніше, активніше). Раді бачити. Тобі приємно, що пам'ятають. Як мені, ще не усвідомлюю. Хоча, усвідомлюю: мені недоладно. І мене бачити не настільки раді — я чергова, мимовільна (ясно, що не пам'ятають). У кімнатці ти — як удома, тобі все до болю знайоме, мені нічого не знайоме і хочу піти, допоки не знімаєш светра і не стягуєш самостійно мій низ — піти я вже не хочу. Ти скучив. Можна подумати — не скучила я. Тобі щастить на жінок, які тебе люблять, п'ють і не курять. Можливо, я з отаких жінок: люблю, п'ю, не курю. Спочатку все мовчки: ти лижеш, я смокчу, рухаєшся. А за цим не витримуєш і пропонуєш наступного разу запросити якусь із твоїх (чи моїх) знайомих — нам усе-таки треба сексу втрьох. Кажу, що (все-таки) нам не треба, ніяких твоїх (чи моїх) знайомих. Причин не пояснюю, ти знаєш. Знаєш, але наполягаєш на тому, буцімто знайомим кортить, напрошуються: знайомим кортить мене, вони еврейки, відповідно, вміють робити кілька речей одночасно і візьмуть на себе всю жіночу роботу. Не правда, заперечую, не кортить, а від жіночої роботи не відмовляюсь і я. Добре, нервуєш, в такому разі ми більше не бачимось. Переконую: бачимось, але без знайомих. Ти — чоловік і хочеш різнобарв'я, а я не хочу, лише ти — чоловік. Умовкаєш, просто повільно і глибоко (вже знаєш, як я люблю), хоча обіцяв глибоко і неповільно — ти дуже за мною скучив. Кохання триває лише кілька годин, але вже забагато: я виснажена і розбита. Питаєш, чому не кажу, що забагато і я виснажена і розбита. Я кажу: забагато — я виснажена і розбита. Йду до туалету і надмір п'яною сідаю на унітаз. Знаю, як хочеш іще анального сексу, та зовсім без сил. Твоє завдання мені: придбати баночку вазеліну. Гаразд, це моє завдання. Ти вже одягнений, я ще гола — уже настільки

відчужені. Комендант і обслуга навіть не питають, як нам. Звісно, наразі нам ніяк. Принаймні, такою, що ніяк, повертаюся додому і вивалююсь бачити сни, приміром, як смокчу і ковтаю — ти кінчаєш у мій рот.

В

обіцяв повідомити, і не повідомляєш. Націджую шклянку вина і влаштовуюсь пити. Я готова пестити твої сідниці, але нічого не повідомляєш, як наслідок — сідниць я і досі не пещу. Все це ладна списати на рахунок твоєї байдужости, коли б не телефонний дзвінок. Ти напідпитку: годиться узяти грошей і швиденько добиратися туди, де ти. Я беру гроші, але швиденько не обіцяю. Питаю, що не так, що сталося. Ти ігноруєш, передзвонюючи кожні п'ять хвилин: де я? Погрожуєш не дочекатись, коли не покваплюся: ти помираєш. Я кваплюсь, молю не помирати. І ти немовбито обіцяєш цього не робити. Уже знайомі комендант і обслуга. Нині вони раді бачити і мене. Можливо, не чергова, не мимовільна (пам'ятають). Надибавши напівживого, вкотре питаю: що не так, що сталося. Укотре ігноруєш, запірнувши пальцями до змокрілої піхви, опускаючи мою голову до свого міжніжжя. Дістаю обіцяний вазелін (я купила): ми кохаємося саме так, забруднюючи готельні простирадла в'язкою медичною рідиною. Просиш кінчити у рот, а я не відмовляю, хоча не дуже задоволена від того, що взагалі просиш — кінчай. Ми бавимось із мотузками, проте рани, які залишаєш на тілі, ятритимуть. Плакала б, від чого стримуюсь. Коли розривається мій телефон, ми згадуємо про вечір поезії — на мене чекає подружка. Лежу прив'язана до ліжка, ти одягаєшся. Ставиш питання, чому не одягаюсь я, запізнимось. Подумки: жартуй, але не зі мною. Одв'язуєш, таки пора. На східцях готелю падаю. Запалюєш си-ґарету і не звертаєш. Аякже, на мене чекає подружка. Ми з'являємося не запізнившись, але подружка ображена. Ти замовляєш подружці вина, щоби легше пестити її руки і обнімати.

(Жартуй, але не зі мною.) Уперше почуваюся відтраханою в зад і тобі нічого не бороню. Поети читають вірші про всяке, за сим глушать водку і співають. Традиційно. Ти дико сумний, готова забрати і дозволити зайвого. Утім, обнадійливо не помічаєш, на що я готова. Подружка питає, чи справді думаєш, що я жидівка. Так, ти справді так думаєш. Вона у гарному вбранні й збуджуюче сміється. Деякі з поетів і ти — безтурботно пестять, обнімають. Дивно, але не тікаю, хоча дуже кортить, знову почуваючись відтраханою в зад. Уночі повертаєшся в мене. Третьої так і не вийшло. Кажеш, розумничка. Що ж, розумничка. Я: не вірю. Ти: як хочеш. Нічого не лишається: цілуєш, цілую, мовчимо. Для чогось прощає Бог. Коли Бог — я так само прощаю. (Цікаво, чи прощають жидівки, якось відчувши себе відтраханими у зад? Якщо лишень, як я — жидівки.)

Ранком будиш дотиками до спини (так, як я люблю; знаєш, як люблю). Я — зверху, але проституткою чомусь уже не почуваюсь. Ідеш перший — час. Зустрінемось. Я йду пізніше. Готельний комендант встигає поцікавитись, що з моїм хлопчиком, чому він такий сумний, у нього горе?

З моїм хлопчиком нічого, хоча він сумний і в нього горе...

вересень — жовтень 2007р., 22 січня 2008р., м. Донецьк